

***Jedna Touha vládne všem,
jedna jim všem káže,
jedna všechny přivede,
do temnoty sváže***

I.

Většinu dokumentárních, ale i jiných filmů lze chytit do nějaké žánrové klece. Jde o dokumentární eseje, portréty, profily, road movies či dokumentární rekonstrukce, analýzy, komedie, docusoapy, dokonce dokumentární básně. Žánry tu slouží nejen jako pomůcky zařazení věci do kontextu a jejich částečné, provizorní uchopení, nýbrž zároveň jako předchůdné vymezování pole — jakési předpochopení v hermeneutickém smyslu —, do něhož se tvůrce chce trefit. Jistě, každý dokumentarista nakonec žánr nějakým způsobem problematizuje či nabourává (podobně jako každý malíř pracuje s definičním polem celých dějin malby, aby si v rámci něj mohl najít svou cestu), mnohdy třeba jenom tím, že se snaží o jeho dokonalé naplnění, o „praktickou idealizaci“ nebo o jeho úplné vyloučení.